

Amts 1ste Valgfreds syntes mig at stille Alliancer i Udsigt som Noget, der var meget let at faae; men vore uhyggelige Erfaringer tale for det Modsatte. Han sagde rigtignok, at Omstændighederne nu se ganske anderledes ud; men jeg siger, at Omstændighederne altid ere uheldige for en lille Stat, der ligger saaledes i Europa, at to andre Magter kunne have Fordel af at dele den. Jeg finder saaledes ikke nogen Betryggelse i den Lethed ved at erhverve Alliancer, som det ærede Medlem talte om. Jeg spørger, om der er gjort Noget for at sikke os saadanne Alliancer. Regjeringen har ikke sagt os Noget deraf, og jeg skal ikke negte, at det undrer mig noget, at dette Thing ikke vil slutte sig sammen, for hos den nuværende Regjering at faae Klarhed over den politiske Stilling. Ingen vil vistnok sige, at vi i den Henseende kunne være trygge overfor Regjeringen, da man jo ellers ikke antager, at den staa i videre Samklang med de Meninger, som herske hos den største Del af Thingets Medlemmer. Ja, var det en parlamentarisk Regjering, vi havde, var det en anden Sag, da kunde Regjeringen nyde en saadan blind Tillid; men nu er det behynderligt, at man lader den komme med Forslag om store Udgifter og om indgribende Omordninger, uden at man fordrer Klarhed med Hensyn til det, der dog er Hovedspørgsmaalet, nemlig: Hvorledes er Stillingen i Europa, og hvorledes er Udsigten til, at vi kunne bedære vor Selvstændighed, naar vi følge Regjeringens Anvisning? For jeg derfor faar en klar Erkjendelse af, at Regjeringen har søgt at skaffe os Alliancer og at sikke os saadanne, eller at den i alt Fald har bestræbt sig derfor, eller forsøgt paa at skaffe os en saadan Stilling, der efter min Overbevisning er langt bedre for et lille Land end alle falske Alliancer, nemlig en af det hele Europa anerkjendt neutral Stilling, kan jeg aldrig give min Stemme til et Forslag som det foreliggende. Forleden Dag blev der under en anden Sags Behandling af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Anfær) henkastet nogle Ytringer om, hvorlidt en saadan anerkjendt Neutralitet har at sige. Jeg maa dog spørge, om ikke Schweitz's og Belgiens Neutralitet bleve anerkjendte i sidste Krig, hvor dog Enhver kunde sige sig selv, at det vilde have været til stor Fordel for de Beskønnede at bryde Neutraliteten for at falde Sjænden i Flanzen fra en anden Side. Disse Landes Neutralitet blev dog respekteret; de stillede deres Hære op ved Grændsen og afvæbnede de Troppekorps, der trængte ind over den. Det er den Opgave, jeg tror bør stilles til vor Hær; men vi skulle ikke tænke paa at indtage nogen anden, offensiv Stilling, hvilket det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgfreds (D. Hansen) syntes at være tilbøjelig til at foreslaa. Det glæder mig, at jeg kan imødegaa ham med et Ord, som den ærede Krigsminister forleden Dag udtalte i en anden Sag, nemlig at det at tage Offensiven vilde være af-

sindigt for Danmark. Jeg siger altsaa, at Sagen for mit Beskønnede staa saaledes — jeg indtager jo ikke en Stilling her i dette Thing af nogen saadan Betydning, at jeg kan vente at finde nogen Tilslutning andeffteds fra — at jeg absolut maa være imod Lovforslaget, saalænge Situationen er, som den nu er; men maasse kommer der en Tid, da det herskende Parti, om jeg saa maa sige, eller det Parti, der udgjør Mjertallet her i Thinget, kan finde Diebliffet beleiligt til at kræve Regnskab af Regjeringen, og da vil Sagen stille sig anderledes. Jeg vil nu spørge, om der er nogen Betænkelighed for Thinget ved i det Ele taget at stille sig til Sagen paa samme Maade, som jeg gjør? Har Regjeringen ikke selv i sit Forslag ladet Fuldendelsen af de Værker, til hvilke Bevillingen forlanges, henstaa i 8 Aar, og har den ikke i saa Henseende støttet sig til, at Forholdene i Europa ere saaledes, at de give Haab om en lang Fred? Forholder det sig nu saaledes, hvad Hast har det da med at gjøre denne Begjæring om Bevillinger, før det er ganske klart, hvad Formaalet for vort Forsvarsvæsen skal være? Jeg er overbevist om, at der naar dette bliver klart, vil blive langt større Enighed om, hvorledes vi skulle imødekomme Regjeringens Krav til vor Hær, til Flaaden og til vore Befæstningsværker, end det er muligt at tilveiebringe, saalænge vi lades i Uklarhed. Jeg er overtydet om, at der hos Enhver her i Salen, ja jeg kan sige hos hele Folket, vil være et enstemmigt Onske, et varmt Haab og en kraftig Billie til Opoffelser, naar Sagen bliver stillet saa klart frem for os, at vi kunne sige til os selv: Gjør vi disse Opoffelser, er der en rimelig Udsigt til, at vi kunne forsvare vort Lands Selvstændighed; thi der er dog Intet dyrebare for Noget af os end det, at vi ikke skulle trække under et fremmed Herredømme; men er det da Met af Regjeringen at lade Forholdet staa hen i det Dunkle, hvorved den bevirker, at der oprives megen Strid, endog her i denne Sal, netop i en Anledning, ved hvilken vi Alle burde tilstræbe den største Enighed? Det forekommer mig, at der under Europas nuværende, efter Regjeringens Opfattelse saa heldige Stilling med Hensyn til Fredsudsigt, ogsaa efter dens Betragtning maatte være Anledning til at faae Forhandlinger af den Art drevne, hvis de da ikke blive det; i alt Fald maatte Regjeringen kunne sætte Rigsdagen i Stand til at bedømme vor hele Stilling og Spørgsmaalet om, hvorledes vi i den Henseende skulle indrette vort hele Forsvarsvæsen. Den høitærede Krigsminister har dernæst ogsaa, saa vidt jeg kan skjønne, gjort den Betragtning gjældende, at der er en Art af Krigsoverfald, imod hvilke vi umulig kunne tænke at forsvare os; der kan gives saadanne Røveroverfald, som vi ikke, uden bestandig at være rustede, kunne værges os imod. Hvis jeg ikke har misforstaaet den ærede Krigsminister i